

Událost „pravá“

Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[2008](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[2008](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 9. 1. 2008
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 9. 1. 2008

Událost „pravá“

Událost „pravá“ (míníme tu myšlenkový model) představuje jistý časoprostorový rozsah dění, který musí být považován jednotu (tj. zevnitř vytvořený a v průběhu dění zevnitř udržovaný celek). Pokud bychom chtěli toto vnitřně integrované událostní dění „dělit“ na jednotlivé „fáze“, je to myšlenkově možné a můžeme se relativně úspěšně jak tyto fáze jednotlivě, tak i jejich posloupnost popisovat; musíme si však být dobře vědomi toho, že opačný přístup (resp. pokus) ukáže, co všechno jsme oním „dělením“ ztratili. Nikdy totiž nemůžeme dění uspokojivě a dostatečně objasnit nějakým sestavováním nebo skládáním události z těchto dělení vzniklých fází. Především tu totiž platí, že událostní dění není sukcesí takových fází, nýbrž že událost se děje po celou dobu svého událostního dění jakoby celá najednou (zároveň); což je třeba blíže objasnit. Už na samém počátku, kdy událost – jak to vidíme a jak to popisujeme – se jakoby začíná dít, odehrávat, začíná též končit. A na samém konci událostního dění, kdy o tom hovoříme jako o jeho zakončování, událost ve skutečnosti stále ještě zároveň začíná, tj. začíná se dít její konec, takže právě konec události je vpravdě její nejnovější, „nejmladší“ fáze. Právě tak, jako se událost na svém počátku bytostně vztahuje ke všem svým fázím a tedy také ke své fázi poslední, vztahuje se také na své konci ke všem předchozím – a pro běžný pohled již minulým – fázím, a tudíž také ke svému počátku. Tak, jako je konec události nějak „při tom“ již při počátku události, tak je počátek události stále ještě nějak „při tom“, když událost končí. A totéž ovšem platí o všech ostatních „fázích“, které jsou postupně aktuální mezi počátkem a koncem události. Právě toto „při-tom-bytí“, tato „při-tom-nost“ všech fází v každém okamžiku celého událostního dění musí být především nahlédnuta a také myšlenkově nějak uchopena a zvládnuta – není možné to prostě nechávat stranou a odkládat to do stínu nebo dokonce házet pod stůl. A právě proto, abychom si vytvořili potřebné předpoklady pro myšlenkové uchopení sjednocenosti událostního dění, musíme si – přinejmenším pro první kroky svého zkoumání – použít pro takovou úlohu nezvyklých názvů a termínů – a zejména pojmově co nejlépe propracovaných významů, které s těmi termíny budeme spojovat.

(Písek, 080109-2.)